

roftarjom čita, móžejch ƙo j nim modlicž a ƙlylichich, sčtož předuje.“

„Sčto to je: předomacž?“

„A, ƙy ty tola ƙlupy! Tak, wón naš wueži, sčto mamy čžinicž.“

„Ja ƙebi myšlach, jo wam wo Bošy powěda.“

„Nó, to wšchať měnju! Powěda nam wo nim a wo Anjesu Šhrystušy — kaž to tak čžaš je: hody, kaž je ƙo Šhrystuš na-
rodžil, w posče, kaž je mnoho ja ludži čžerpil, kaž jeho Židža swja-
sachu, ƙ ƙmjereži sažudžichu, na sčhiž pschibichu, kaž na sčhižu
je wumrěl. Sdyž je pschisčla „Wulka nóz“ (Zutry), nam po-
wjeda, kaž po ƙmjereži je na sčeczi džen stanył wot mornych a
j rowa jašo živy wuščyl, a na Bože sčpicže powjeda, kaž je
ƙ ƙwojemu Wótzej do njebež stupil. — Ale, hólče! Nětk mi
daj pokoj! Sdy dorjju to row?!“

„Wujko mój! Ja Wam pomham! Prajče mi jenož hi-
sčče, kaž ƙu to Židža jeho na sčhiž pschibili!“

„Lehú ƙo na jemju! Pokašam čži! — Tak! — Nětk wu-
pschestrěj ruzy tak daloko kaž to jenož móžejch! — Widžisč, tu
psches nosy a tu psches ruzy ƙu sabili wulke hojdže a tak ƙu jeho
pschibili. A tak je wišal, doniž njeje wumrěl“.

Martinko posčecži. „Ale to je jeho tola bolalo! — Čžoho-
dla ƙu jeho to tak trjudowali? Sčto je wón sčucžil?“

„Wón njeje ženje ničžo sčucžil a nihdy sčeho ƙłowa rěčžal!
Dobrotu je ludžom čžinił! S daloka ƙu ƙ njemu sčhodžili a sčornych
ƙ njemu nožyli a wón je kóždeho wustrowil. Pschi tym je ludži
wuežil, kaž maja živi byčž a Bohu ƙlužicž. Ssu jeho sabili, do-
felž njemóžachu ƙlyšhecž wěrnoscž, kotruž jim prajesče.“

„Ach, kaž sli ƙu woni to byli!“

„Daj, jawěsče sli! Wón je mjes nimi sčhodžil jako paštyr:
runje jako ty ƙwój sčót pašesč w trawje, tak je wón ludži pašł
w Sčlowje Božim! — A woni ƙu jeho sabili!“